
Informačný časopis pre sluchovo postihnutých

Trnavský Gong

Ročník 3 číslo 4

Apríl 2016

Adresa TG: Zálazne 15, Smolenice, mobil 0907 757 695, email b.katka@zmail.sk, www.trnavskygong.wbl.sk
alebo Občianske združenie Poradensko-rehabilitačné centrum sluchovo postihnutých, Novosadská 4, 917 00
Trnava, tel. 0917 648 731 Email: poradenstvo.trnava@zoznam.sk

OBSAH

- Obsah, Úvodné slovo, Zo života RC – Michalovčanka na svetovej abilympiade 2016 vo Francúzsku.. 2 - 3
- Referencovanie cien zdravotníckych pomôcok- efektívna novinka v našom zdravotníctve..... 4
- Rozhovory so SP- Richard Riška z Bratislavy..... 4 - 5
- Radíme vám – Mladé mamičky viete, že sa materská dávka zvýšila? Bratislavčania cestujú v MHD zadarmo 5
- Relax – Vtipy..... 6
- Poézia od našich SP 7
- Dobrý recept od TG- Hruškové koláčiky, Kronika – Naši jubilanti 8
- Zaujímavosti zo sveta SP pre SP- Vševediaci a zavádzajúci až tárajúci, Nepočujúce dievčatko našlo najlepšieho priateľa..... 9 -10
- Načúvacie prístroje, Nepočujúci a diskriminácia? 10 - 11
- Recenzia..... 11 - 12
- Vernisáž našej SP umelkyne Zuzky Botekovej..... 12 - 13
- Irena Kubová a jej tvorba 13 -14

Úvodné slovo

Tentoraz nebudem mať žiadny dlhý preslov. Prišla jar, a mnohí z nás využívame čas na prechádzkach po rozvíjajúcej sa prírode, iní zas usilovne trávime čas na záhradkách. Začali sa konať výročné členské schôdze, rozbiehajú sa aktivity v našich organizáciách a verím, že sa o nich dozvieme i na našich stránkach Trnavského Gongu. Máme sa s čím aj pochváliť, ako uvidíte v ďalších článkoch tohto čísla. A to je dobré. Určite tých pochvál bude viac a viac... Nezapadnite ani na podnety, názory, ale i sťažnosti, v čom sú naše problémy a ktoré treba riešiť. Píšte, je to dôležité, aby sme spolupracovali a snažili sa náš život zlepšovať. Oboznamovať s problémami ostatných, pretože ak ste si nevšimli „Iný kraj iný mrav“, platí dnes dvojnásobne po presunutí kompetencií zo štátu na VUCKy. Nie každý sa má v každom kraji dobre a nie v každom kraji riešia naše problémy spravodlivo... (K.Brázdovičová)

Zo života RC

Michalovčanka na svetovej abilympiade 2016 vo Francúzsku

Od 22. do 27. marca, sa vo francúzskom meste Bordeaux uskutočnila 9. svetová Abilympiáda. V konkurencii účastníkov z 35 krajín sveta, ktorí sa na prestížnej súťažnej prehliadke pracovných schopností a zručností zdravotne znevýhodnených ľudí predviedli, zabodovala aj Michalovčanka Valéria Mitrová, ktorá prezentovala Slovenskú úniu sluchovo postihnutých. Slovenská 18-členná výprava pod vedením zástupcov Slovenskej abilympijskej asociácie (SAA) a jej predsedu Aurela Bittera vyslala do Francúzska 11 súťažiacich, ktorí sa hrdo vrátili domov. Pre mnohých členov našej výpravy je

úspechom už to, že vôbec mohli Slovensko reprezentovať, „zhodnotil predseda SAA“. Cieľom najväčšej súťažnej prehliadky pre zdravotne postihnutých z celého sveta bolo prekonanie seba

samého. Tomu zodpovedal aj tohtoročný slogan Common Skills, Uncommon People - Obyčajné zručnosti, neobyčajných ľudí. Pri organizovaní podujatia pomáhalo 500 dobrovoľníkov z Francúzska.

Tisícky účastníkov súťažilo o víťazstvo v 49 súťažných disciplínach. Slováci zúčastnili v vyšívaní, cukrárstve, pletení, košíkárstve, maľovaní na hodváb, maľbe, háčkovaní, reportážnej fotografii a vo varení. Michalovčanka Valéria Mitrová, ktorá vďaka postupu na Slovenskej abilympiáde v Bratislave 2014 získala možnosť hájiť farby Slovenskej republiky, maľovala na hodváb a aj keď to nebolo na medailu, zožala svoj najväčší

osobný úspech v prvej desiatke. V nádhernom Výstavnom centre le Parc des Expositions na severnom okraji mesta Bordeaux a brehu veľkého jazera dokazovali "neobyčajní ľudia" celého sveta

zdravému obyvateľstvu, že postihnutý človek môže byť rovnocenným partnerom pri vykonávaní pracovných činností. Počas celého podujatia Výstavné centrum navštívilo skoro 80 000 ľudí. Prvá celosvetová Abilympiáda sa konala v roku 1981 v Tokiu. Od roku 1995 sa aj slovenskí talentovaní zdravotne postihnutí ľudia zúčastňujú celosvetových Abilympiád, kde dosahujú vynikajúce úspechy. Za 21. rokov reprezentovali Slovensko v Južnej Kórei, Japonsku, Austrálii, v Českej Republike, Indii a tento rok vo Francúzsku. Ďakujem mestu

Michalovce za finančnú podporu a tým aj možnosť prezentovať nielen Slovensko, ale aj naše krásne mesto Michalovce. *Valéria Mitrová*

Referencovanie cien zdravotníckych pomôcok – efektívna novinka v našom zdravotníctve

Kľúčové slová Ministerstva zdravotníctva SR .

Jedným z ťažiskových cieľov Ministerstva zdravotníctva SR je zabezpečiť pre občanov účinné, kvalitné a bezpečné lieky, ako aj zdravotnícke pomôcky. Preto MZ SR prijíma opatrenia, ktoré nie sú nárazové, ale majú svoj vývoj a smerujú k udržaniu racionálnej spotreby v prospech pacientov. Medzi efektívne nástroje v tejto oblasti patrí referencovanie cien – teda systém porovnávania cien s cenami vo všetkých krajinách Európskej únie, pričom cena na slovenskom trhu nesmie prekročiť priemer troch najnižších cien spomedzi cien v krajinách EÚ. Rovnako ako pri liekoch – aj pri zdravotníckych pomôckach ide o ťažiskové opatrenie, ktoré predstavuje významný regulačný zásah.

Aktuálne sa táto metóda týka aj zdravotníckych pomôcok. Ministerstvo zdravotníctva začalo 5. januára 2016 na základe analýzy Inštitútu finančnej politiky Ministerstva financií SR konanie vo veci porovnávania úradne určených cien zdravotníckych pomôcok.

K zníženiu cien o 23,5 % by malo dôjsť pri 586-tich zdravotníckych pomôckach. Toto opatrenie predstavuje ročnú úsporu viac ako 8,5 mil. eur, pričom uvedená úspora vychádza z predchádzajúcej ročnej spotreby zdravotníckych pomôcok.

Ide o prepočet vychádzajúci z údajov, ktoré obsahujú žiadosti výrobcov o zmenu ceny zdravotníckych pomôcok a z návrhov cien zdravotníckych pomôcok. V prípade referencovania cien zdravotníckych pomôcok ide o porovnanie troch najnižších cien v rámci EÚ, pričom výsledná cena ZP na slovenskom trhu je priemerom daných cien. Efektívnosť nových cien sa v plnom rozsahu prejaví od 1. júla 2016, až po nadobudnutí platnosti rozhodnutí o znížení cien týchto zdravotníckych pomôcok.

Ministerstvo zdravotníctva považuje referencovanie cien za progresívny a dynamický zásah do cenotvorby v SR a pri plnení tohto zámeru MZ bude plne rešpektovať dostupnosť zdravotníckych pomôcok pre pacienta a zároveň racionálne využívanie verejných zdrojov. *info Dr.Kluková/*

Rozhovory so SP

Naše otázky:

- **Kedy a ako ste stratili sluch a ako vnímate svoje sluchové postihnutie?**
- **Čo sa vám podarilo v živote ako sluchovo postihnutej osobe? Ako vníma vaše postihnutie najbližšia rodina , zamestnávateľ? Stojí pri vás, pomáha vám? Ako komunikujete?**
- **Ako ste spokojní so svojim povoláním, čo ste chceli študovať a sa vám nepodarilo?**
- **Máte problémy s kompenzačnými pomôckami, načúvacím prístrojom? Nosíte na obidve uši načúvací prístroj?**
- **Máte ako sluchovo postihnutý koničky, chodíte medzi sluchovo postihnutých? Kde sa lepšie cítite? Medzi zdravými alebo rovnako postihnutými?**
- **Aký je váš názor na kochleárne impantáty?**
- **Čo by ste si najviac želali v živote? Čo by ste ešte chceli dosiahnuť?**

Richard RIPKA, Bratislava

- Kedy a ako ste stratili sluch a ako vnímate svoje sluchové postihnutie?

Sluch som stratil ako trojročný v dôsledku obojstranného zápalu stredného ucha. svoje sluchové postihnutie vnímam so stoickým pokojom a snažím sa s tým znesiteľne čo najlepšie žiť.

- Čo sa vám podarilo v živote ako sluchovo postihnutej osobe? Ako vníma vaše postihnutie najbližšia rodina , zamestnávateľ? Stojí pri vás, pomáha vám? Ako komunikujete?

Ako nedoslýchavému sa mi podarilo vychodiť Základnú školu s majoritnou počujúcou školskou komunitou. Vyštudovať na strednej strojárnej škole ako mechanik optickej techniky, jeden čas pracovať v servisnej dielni. V Slovenskej filmovej tvorbe a teraz momentálne pracujem ako administratívny pracovník v štátnom podniku Vodohospodárska výstavba. Rodina i môj zamestnávateľ berú moje sluchové postihnutie normálne, bez predsudkov a komunikujem s nimi orálne, odzeraním z pier pri použití naslúchacích závesných prístrojov.

- Ako ste spokojní so svojim povolaním, čo ste chceli študovať a sa vám nepodarilo?

So svojim zamestnaním som spokojný, mám seriózne kolegiálne vzťahy v práci.

- Máte problémy s kompenzačnými pomôckami, načúvacím prístrojom? Nosíte na obidve uši načúvací prístroj?

So závesnými naslúchacími prístrojmi WIDEX som spokojný. Okrem toho používam na komunikáciu mobilný telefón - SMSsprávy a pracovný i súkromný PC - emailová pošta.

- Máte ako sluchovo postihnutý koníčky, chodíte medzi sluchovo postihnutých? Kde sa lepšie cítite? Medzi zdravými alebo rovnako postihnutými?

Mám individuálne rekreačné športové koníčky: korčuľovanie, občasné bicyklovanie s kamarátkami, turistiku s počujúcou komunitou, plávanie i slnenie bez plaviek (som naturista), saunovanie, dance box a hot yogu...

S kamarátkami chodím občas do kina, divadla, na prechádzky a tak. Raz do mesiaca skočím na celotelovú olejovú 60 - 90 min. masáž. S nepočujúcou komunitou sa bežne nestýkam.

- Aký je váš názor na kochleárne impantáty?

Na kochleárne implantáty mám racionálny postoj. Ako osobitá technická pomôcka môže po dôkladnom vyšetrení sluchovo postihnutej osoby pomôcť v prípade ak klasické závesné prístroje nepostačujú. Je to však individuálna záležitosť pacienta a lekárskeho konzília pre akú kompenzačnú pomôcku sa rozhodnú aby mohol pacient dôstojne žiť.

- Čo by ste si najviac želali v živote? Čo by ste ešte chceli dosiahnuť?

Keďže sluchové postihnutie mám trvalé, zmieril som sa s tým už dávno. Inak si želim aby mi dobre slúžilo telesné zdravie, oči, na ktoré sa spolieham (kvitujem že zatiaľ nemusím nosiť dioptrické okuliare). Čo ukáže budúcnosť, neviem, všeličo sa môže prihodiť - nik nemá dar predvídavosti. Chcem si udržať svoje doterajšie zamestnanie, bývanie (čo však nie je isté, možno si s mamou nájdeme niečo menšie) a fungujúce harmonické rodinné vzťahy.

Ďakujeme za rozhovor.

RADÍME VÁM

Mladé mamičky viete, že sa materská dávka zvýšila?

Od 1. januára 2016 sa zvýšila nemocenská dávka materskej zo 65 percent na 70 percent denného vymeriavacieho základu. V praxi toto percentuálne zvýšenie znamenalo nárast priemernej mesačnej výšky materského príspevku o 31 eur. Prvýkrát vyššiu dávku materského príspevku vyplácala Sociálna poisťovňa vo februári za mesiac január 2016. Kým v januári vyplácaná dávka za mesiac december 2015 bola v priemernej výške 441,16 eura. Vo februári je to už 472,16 eur.

'Bratislavčania budú cestovať v MHD zadarmo

Poslanci Mestského zastupiteľstva na svojom rokovaní prehodnotili svoj postoj a rozhodli sa na tom, že zdravotne ťažko postihnutí (ZŤP) budú v bratislavskej MHD znovu cestovať zadarmo. Zatiaľ sa nevysvetlilo akým spôsobom a čo už zo zakúpenými preukazmi... Má to však jeden háčik a to, že sa to týka iba zdravotne ťažko postihnutých s trvalým bydliskom v hlavnom meste Bratislava. To znamená, že zdravotne ťažko postihnutí z iných miest prichádzajúcich do hlavného mesta budú naďalej platiť zľavnený lístok v MHD. Práve takto sa ukazuje, už spomínané porekadlo, „iný mrav, iný kraj“ a to, že naše preukazy ZŤP a ZŤP/S majú rozdielne práva na mimoriadne výhody či už v doprave alebo aj v iných inštitúciách.

Múdre slová

Veľa problémov na svete by zmizlo, keby ľudia hovorili jeden s druhým, namiesto jeden o druhom.

RELAX

Dnes ráno som bol v obchode. Bol som tam päť minút. Keď som vyšiel von, stála tam policajтка a práve vypisovala blokovú pokutu. Tak som k nej podišiel a vravím:

- Ale no tak, zlatko, to takému fešákovi ako som ja, nemôžeš dopriať ani malú prestávku? - Ignorovala ma a tak som jej vynadal do fízlov. Pozrela sa na mňa a začala vypisovať ďalšiu pokutu za ojazdené pneumatiky. Tak som ju nazval tupou štetkou. A ona začala vypisovať tretí blok. Tak to išlo ďalších dvadsať minút, nadával som jej do a tak.. Čím viac som jej nadával, tým viac pokút napísala... Mne to bolo ale jedno. Ja som bol peši...

Muž priniesol domov kyticu ruží.

- No a čo, to mám hneď roztriahnuť nohy? - kričí žena.

Muž zostal prekvapený:

- Prečo? To nemáme doma žiadnu vázu?

Pekná žena v minisukni pri bare chce zaplatiť kávu a volá na barmana:

- Mám jednu malú čiernu.

- To vidím.

- A stojí?

- Všetkým naokolo.

Bol som ráno za šéfom, že chcem pridať.

- A čo, čo ti povedal?

Poklepal ma po ramene a povedal:

- Tak pridaj!

Príde podnapitý študent na skúšku z chémie. Vytiahne si otázku:

Rozdelenie sacharidov. Sadne si a napíše "Kryštalový a práškový" a odovzdá vyučujúcej profesorky.

Tá mu na to povie:

- Keď napíšete ešte jedno blbšie rozdelenie, tak dostanete skúšku.

Študent si sadne a napíše "Vanilkový a škoricový".

Babka s dedkom sedia v kostole na omši. Babka sa nakloní k dedkovi a hovorí:

- Potichu som si prdla. Čo mám robiť?

Dedko:

- Vymeň si baterky vo svojom načúvacom prístroji!

Žena príde ráno domov a povie mužovi, že spala u najlepšej kamarátky. Čo urobí muž? Obvolá tých desať kamarátiek a zistí, že ani u jednej nespala.

Muž príde ráno domov a povie žene, že spal u najlepšieho kamaráta. Čo urobí žena? Obvolá tých desať kamarátov a zistí, že u ôsmich prespal a u dvoch ešte stále je...

Jeden starý farmár žil na írskom vidieku dlhé roky sám, len so svojim psom. Keď jedného dňa jeho miláčik zomrel, šiel farmár za miestnym kňazom s prosbou:

"Otče, bytosť mne najbližšia, môj pes zomrel. Mohli by ste za jeho dušu odsľužiť aspoň malú omšu?"

"Je mi ľúto, ale bohoslužby pre zvieratá v našom kostole slúžiť nemôžeme. Ale na druhom konci mestečka je nová náboženská organizácia. O ich viere toho moc neviem... snáď budú môcť pre to zviera niečo urobiť."

"Vyrazím tam hneď, Otče. Ďakujem za radu. Len sa ešte spýtam, myslíte, že takých päťsto libier venovaných za bohoslužbu bude stačiť?"

Na to kňaz rozhorčene odpovedal:

"Prečo ste mi nepovedal, že ten pes bol katolík?"

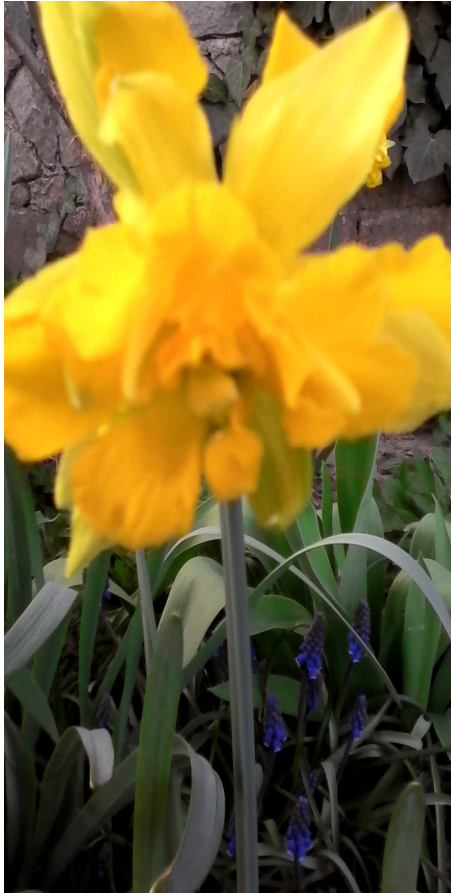
Múdre slová

Nikdy neodpovedaj, keď si nahnevaná/ý. Nikdy nesľubuj, keď si šťastná/ý. Nikdy nerob rozhodnutia, keď si smutná/ý.

Poézia od našich SP

NARCISOVÝ KVET

Juraj Diky

V parku našom na záhonkoch čečinou prikrytých,
i v záhradkách pri domoch, úzke listy kvetu narcisového
sa hromadne objavili, ako kordy čepeľou nahor
zem ešte zamrznutú smelo prerazili.

Uprostred listových výhonkov na stvole pevnom
púčik zelený čupí, z neho po rozpuku
kvet narcisový sa razom vylúpi.

Lupene poskladané ako motýľ krídla svoje má,
skrivané ich zaraz na slniečko vypál,
keď z objatia kukly sa slobodne vystrel.

Za svitu slnečného vystrel sa kvet narcisový
a do výšky dvíha sa, farbou zlatožltou i vôňou jemnou,
motýľom i včielkam sa nečujne privráva
a z kalicha svojho v stredu lupeňov peľ i nektár
s rosou im štedrom rozdáva.

Narcisový kvet, si prvý čo rozkvitol do krásy
medzi kvietkami jarnými, vybral si ťa človek
ako symbol nevinný pri ochrane a pomoci
pred chorobami zradnými.

Nádej poskytuješ na záchranu zraneného života,
raz v roku stretneš sa s ochotou pomôcť
a pri tom prejaví sa i ľudská добрota.

Kvet narcisový, raz v roku pri zbierke celonárodnej
na pomoc chorým symbolom si sa stal,
krásou na koreni chodca okoloidúceho,
či kytičkou v dlani predávajúceho
mlčky oslovuješ každého a prosíš,
aby chorý medzi zdravými
bez ľudskej pomoci nikdy sám neostal.

AJ VTEDY BOLA JAR

Dušan Kuba

Aj vtedy bola jar.
Spomienky na ňu odvíal čas.
Úplne nový život plný zmien
kráča tu vôkol nás.
Aj vtedy bola jar.
Skončilo peklo krvavých
ľudských jatiek.
Morava lesu vyplakala
zármuťok ruských matiek.
Aj vtedy bola jar.
Clivá i radostná.
Navždy sa vryla do našich duší.
Slniečko usmievalo sa
slobodným úsmevom
stíchnutých kaľuší.
Aj vtedy bola jar.
Od tých čias prešlo mnoho jarí.
Mestá a dediny dostali novú tvár,
vánok už dávno osušil slzy z tváří.

A opäť je tu jar.
Život nastolil problémy iné.
Však človek aspoň z úcty k padlým
položí kytičku hore na Slavín.

Dobry recept s TG

Hruškové koláčky

Čo potrebujeme /Rozpočet na 4 ks/:

200g listkového cesta, 4 PL kryštálového cukru, 2 hrušky, 100 ml vody, 1 vajce, práškový cukor.

Krém: 3 žĺtky, 150 ml portského vína, 3 PL kryštálového cukru, 1 ČL mletej škorice, pár kvapiek citrónovej šťavy.

Postup:

Rúru predhrejeme na 200 stupňov. Hrušky olúpeme, rozpolíme a zbavíme jadierok. Cukor a vodu dáme do malého hrnca a privedieme do varu. Do sirupu vložíme polovice hrušiek a krátko povaríme, aby mierne zmäkli. Hrušky potom vyberieme, sirup však varíme ďalej, aby sa zredukoval na 2 PL.

Cesto rozvaľkáme a vykrojíme z neho 8 rovnakých štvorcov. V štyroch štvorcoch urobíme v strede kruhový otvor. Na zvyšné štyri štvorce položíme polovice hrušiek reznou stranou nadol, potrieme vajcom a zakryjeme štvorcami cesta s otvorom tak, aby hruška bola v otvore. Okraje opäť potrieme vajcom a hrušky nakoniec potrieme

zredukovaným sirupom.

Preložíme na plech vystlaný papierom na pečenie a pečieme približne 15 minút. Hotové vyberieme z rúry a necháme mierne vychladnúť.

V mise spolu prešľaháme žĺtky, portské, cukor, škoricu a citrónovú šťavu. Misku postavíme nad horúci vodný kúpeľ a za stáleho šľahania povaríme, až zmes zhutne. Krém rozdelíme do 4 misiek. Hruškové koláčky pocukrujeme a ihneď podávame s teplým krémom.

KRONIKA - Naši Jubilanti

Milí jubilanti, keďže redakcia nemá vždy informácie, kto z vás oslávil alebo oslávi svoje okrúhliny, či obyčajné narodeniny, aj tak vám všetkým jubilantom a oslávencom patrí tento veršík.

*Prijmite náš vinš skromný, na deň vášho sviatku,
Želáme vám zo srdca šťastie v každom riadku.
Nech slnko šťastia svieti, nech vám láska srdce hreje.
Nech máte všetko, po čom srdce túži, nech vám nikdy smutno nie je.
Nech vás ľudia majú radi, rodina i kamarádi.
To všetko vám prajeme váš sviatok krásny.*

V apríli oslávi svoje krásne okrúhle jubileum 55 rokov **Alžbeta PECUŠOVÁ**, členka ZO SP Ilava. Všetko najlepšie, pevné zdravie, elán a pohodu jej prajú členovia a výbor ZO SP Ilava.

Dňa 8.4. oslávi okrúhle životné jubileum 65 rokov **Marta BEJDÁKOVÁ**, členka PRCSP v Trnave. Pevné zdravie, šťastie a pohodu jej prajú členovia a výbor PRCSP.

Dňa 17.4. oslávi svoje krásne životné jubileum 75 rokov **Olga VALACHOVÁ**, členka ZO ND Trenčín. Výbor a členovia ZO ND jej prajú do ďalších rokov života pevné zdravie, veľa šťastia, radosti a pohody kruhu rodiny ale i medzi nimi.

V marci oslávil svoje krásne životné jubileum 50 rokov **Ľubomír LAZÁR**, člen Slovenskej únie sluchovo postihnutých v Michalovciach. Pevné zdravie, šťastie a spokojnosť prajú výbor a členovia SUSP.

V marci oslávil okrúhle životné jubileá 70 rokov **Anna SZOTÁKOVÁ** a 65 rokov **Ján KIŠÍK**, členovia Slovenskej únie sluchovo postihnutých v Michalovciach. Pevného zdravička, životného optimizmu a pohody v rodinnom kruhu i medzi nami prajú členovia a výbor SUSP.

Zaujímavosti zo sveta sluchovo postihnutých a pre sluchovo postihnutých

Vševediaci a zavádzajúci až tárajúci

Ako študentka listujem v Knižniciach. Dych mi vyrazila štúdiá od pána Vojtechovského a aj od p. Riga: „Je kochleárny implantát účinný pre osoby v sociálnych vzťahoch?“.

Vážení vysokoškooláci. Viete o ňom veľké „H“. Vy ho nenosite!. Ja áno. Toto si dovoľíte pustiť von na papier? Ste chudáci. A ,že komisia na kodifikáciu posunkovej reči... No daj sa mi svete. Hoci máte vysoké školy, vás neopravňuje hodnotiť Kochleárne implantáty. Že mútite hlavy Nepočujúcim je ich vec, že si ich dajú mútiť. Ale za tých 358 osôb s Kochleárnymi implantátmi sa prosím nevyjadrujte. To nechajte tým pravým odborníkom, ktorí nie sú z vášho fachu.

Preto plne podporím pani Husárovú, aby čím skôr so svojimi spolupracovníkmi zariadila výmenu na poste zástupcu pri OZP človeka, ktorý neklame, nezavádza, nevypisuje nezmysly a hlúposti. Ale, ktorý bude obhajovať aj skupinu skutočných SP a nie tých, čo sú raz Nepočujúci, a keď sa im to hodí sú zas SP! Vysokoškooláci zobud'te sa a konečne robte iba pre svojich Nepočujúcich. /Vargačíková/.

Toto sa objavilo na jednom blogu. Mnoho obyčajných sluchovo postihnutých by si nedovolilo písať o niečom, čo sami neskúsili na vlastnej koži. To, že Svetová federácia nepočujúcich už niekoľko rokov bojí proti kochleárnym implantátom, neznamená, že má rozum na patent a má právo písať o tejto medicínskej pomoci mnohým sluchovo postihnutým, ktorí chcú počuť.

Konečne rozumná reč a ohlas zo strany tých pravých – držiteľov kochleárných implantátov. Je nutnosť vytvárať odborné štúdie od tých, čo sú držiteľmi KI! Pretože názory tých, čo broja proti KI, sú často veľmi zavádzajúce a škodia tým, ktorí to potrebujú.

Každý rozumný rodič postihnutého dieťaťa, ale aj postihnutý sám, túži počuť a žiť normálne! A pokiaľ medicína k tomu vie pomôcť, je nutné to podporovať! Už desiatky rokov sa tieto operácie vykonávajú a mnohým prinavrátili sluch. Možnosť počuť a zaraďovať sa do majoritnej spoločnosti, žiť zmysluplným životom. Takéto pochybné štúdie môžu na verejnosti poškodiť snahu nielen medicínskym odborníkom, ale zmariť šancu tým, čo sú na tieto operácie odkázaní a túžia raz počuť!

Situácia v realite je taká, že sa v poslednom čase obmedzili takéto operácie z dôvodu neochoty financovať ich zdravotnou poisťovňou. Ak je to zásah takýchto „tiež odborníkov z radov Nepočujúcich“, môžu to ostatní sluchovo postihnutí považovať za diskrimináciu! Ak je niekto pohodlný a vyhovuje mu „šibrinkovanie“ rukami, je to jeho osobná vec a rozhodnutie, síce na jeho vlastnú škodu.

Aj nevidiaci chce najradšej vidieť a urobí všetko preto, aby niečo videl, podrobí sa každej liečbe, využije každú techniku, ktorá mu môže pomôcť. Je to prirodzená túžba každého normálneho človeka - byť zdravým človekom. Preto držiteľia KI, píšete aj vy odborné články, štúdie a nenechávajte nič na náhodu. Čím viac takýchto pozitívnych štúdií bude, tým viac budú ľudia rozmyšľať, či je lepšie nič nepočuť, alebo aspoň niečo počuť.

Treba robiť tlaky na verejnosť, na zdravotníctvo, aby aj držiteľia KI mali právo na operácie, lacnejšie prístroje, batérie a doplnky! Je to tiež naše právo. A to, že sluchovo postihnutí funkcionári si zvolili svojho zástupcu do Výboru OZP práve Dr. Katku Klukovú, ktorá je z organizácie ZUKI, hovorí za všetko!

Nepočujúce dievčatko našlo najlepšieho priateľa

Psík Baxter už na počiatku svojho života zažil krutosť. Ako šteňa ho našli opusteného a na koniec skončil v Animal Humane v Novom Mexiku.

„ Z Baxtera sa stal neposlušný pes. Nereagoval na nič a takisto sa nechcel naučiť nič nové. Jednoducho vypoľ“ povedal o ňom riaditeľ útulku.

Baxter sa takto správal až kým neprišla Neeva, 4-ročné nepočujúce dievčatko, ktoré túžilo mať najlepšieho priateľa. Preto ju rodičia rozhodli vziať do útulku v Novom Mexiku. Keď zbadalo Baxtera, bola to láska na prvý pohľad.

„ Len čo sme ho priniesli domov, všetko sa zmenilo k lepšiemu. Dnes Neeva a Baxter sú stále spolu. Keďže Neeva hovorí posunkovou rečou, naučila na ňu reagovať aj Baxtera. Dokonca ovláda aj niektoré povely. Je to úžasné.“ hovorí Chelsea Goff matka Neevy. So psíkom si rozumejú aj bez slov.

Načúvacie prístroje, Nepočujúci a diskriminácia ?

Mala som možnosť zahliadnuť jedno video, kde Nepočujúci rozpráva, že je radšej Nepočujúci, najradšej používa pri komunikácii posunkovú reč, ako by mal používať načúvací prístroj. Vraj ho od malička od škôlky nútili rozprávať a nosiť načúvací prístroj, kvôli komunikačnej zručnosti. Nesmel ani posunkovať. Keď používal načúvací prístroj aj tak nič nerozumel, bolela ho hlava z neho a rozprávať sa aj tak lepšie nenaučil. Teraz – pred videokamerou - načúvací prístroj odhodil a výlučne používa iba posunkovú reč. Je šťastný a spokojný. Tvrdí, že načúvacie prístroje sú iba reklamný trik, Nepočujúcim vôbec nepomáhajú a výsledky nie sú o nič lepšie. Nepočujúci zle rozprávajú a žiadne načúvacie prístroje im nepomôžu zlepšiť situáciu. Že, najlepším riešením je, využívať svoje ruky na komunikáciu, posunkovú reč, kedy sa cíti slobodný a šťastný. Takto zhruba vyznela jeho „reč“.

Prekvapilo ma jedno, že Nepočujúcim poskytujeme načúvacie prístroje a nie najlacnejšie, pretože sú z druhu najťažších porúch sluchu a teda aj drahšie, ktoré vlastne Nepočujúci ani nevyužívajú, alebo len niekedy, keď chcú počuť... Aj tento pán mal pomerne kvalitný a drahý načúvací prístroj. Tak sa zamýšľam, ak im naozaj nepomáhajú a ich odmietajú, načo sa im prideľujú?

Mnoho iných sluchovo postihnutých dostáva najlacnejšie druhy načúvacích prístrojov, ktoré im nie vždy vyhovujú, lebo sú slabé alebo majú málo kanálov na kvalitné počutie. Mnoho ešte aktívnych seniorov sa ku kvalitným načúvacím prístrojom ani nedostane a stávajú sa prípady, že sa im poskytujú už použité načúvacie prístroje po niekom, kto ich vrátil, upravia ich podľa potreby nových klientov. Bola snaha, aby Nepočujúci registrovali aspoň zvuky, mohli sa podľa zvukov orientovať a tak si prípadne neraz zachrániť život napr. v doprave.

Ak však majú takýto odmietavý postoj a začínajú radikálne preferovať výlučne len komunikáciu pomocou posunkovej reči, treba sa zamyslieť, že načúvacie prístroje treba využiť efektívnejšie pre tých, ktorí ich skutočne potrebujú. Veď zdravotnú poisťovňu to stojí dosť veľa finančných prostriedkov.

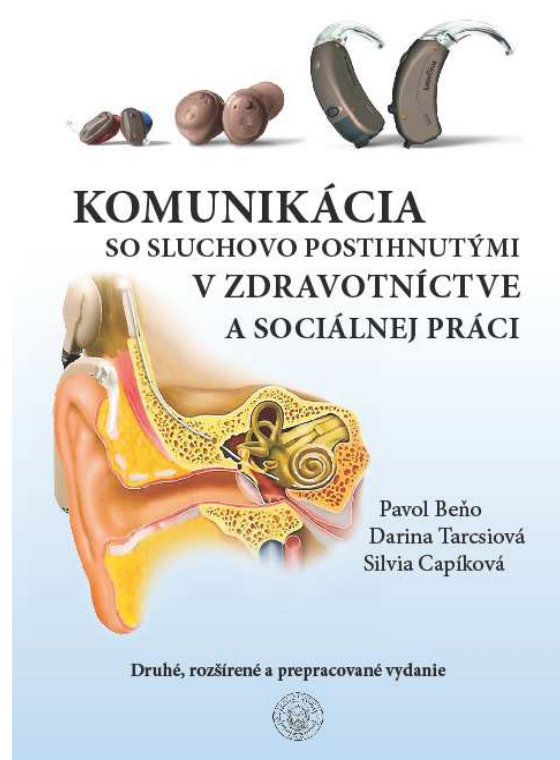
Aj iná pani vyjadrila slovami: „Aj ja pociťujem diskrimináciu. Rešpektujem, keď Nepočujúci nechce KI alebo NA. Je to jeho osobná vec, osobné želanie a právo. Chce byť Nepočujúci. Ale, prečo mám byť ja diskriminovaná zato, že chcem počuť, že potrebujem na počutie drahší NA ako 300 eur? Možno si tak poviete - kúp si- , ale zasa je tu diskriminácia. Nepočujúci má tlmočníka drahšieho ako NA. Nezávidím tlmočníka nikomu. Bože chráň! Skutočne nezávidím. Viem, že v tejto republike sú diskriminovaní všetci ZP. Len som chcela poukázať, aby mal každý čo mu patrí. A nie sa tu ukazovať, čo som ja – je to jazyk alebo reč? Toto je posledné, čo Nepočujúci a ostatní potrebujú“.

Tieto vety súviseli s článkom uverejneným v Pravde, kde mladí Šarinovci sa chválili, že podnikajú v Deafkebabe a poskytujú prácu nepočujúcim a jedálny lístok majú v posunkovej reči. Jeden sa opýtal na nemenovanom blogu, či nie je správne používať „jazyk“. Usmernenie bolo jasné, podľa zákona o Posunkovej reči sa používa reč a nie jazyk. To ako na okraj. Zaujala ma tá chvála podnikania Nepočujúcich.

Nuž, nie je problém vytvoriť si chránené pracovisko, zamestnávať postihnutých, veď Úrad práce poskytuje príspevok, hradí konkrétne výdaje na prevádzku a aj minimálnu mzdu. Otázkou je, či nie sú postihnutí zneužívaní, lebo zamestnávateľ má platiť mzdu primeranú k pracovnej pozícii. Teda viac ako je minimálna mzda a doplácať mzdu. Realita je však taká, že postihnutý dostáva iba mzdu, ktorú poskytuje Úrad práce a zamestnanec vytvára omnoho väčšiu hodnotu práce i kvalifikovanú a tak zamestnávateľ, ktorý mu vypláca iba tú minimálnu mzdu od Úradu práce, má ušetrené pre seba... Aj takto sa dá na postihnutých zarábať a tváriť sa, ako sa pomáha postihnutým. Je to overená skutočnosť a realita v bežnom živote postihnutých. A je jedno ,či je zamestnávateľom tiež postihnutý alebo zdravý podnikateľ. /Božka/

Recenzia

Beňo, Pavol.; Tarcsiová, Darina.; Capíková, Silvia.: **Komunikácia so sluchovo postihnutými v zdravotníctve a sociálnej práci.** Fakulta zdravotníctva a sociálnej práce. 2. rozšírené a prepracované vydanie. Typi universitatis Tyrnaviensis, Trnava 2014. 272 s. ISBN 978-80-8082-786-1. Recenzenti: prof. Ing. Libuša Radková, PhD., doc. MUDr. Vojtech Ozorovský, CSc., Recenzent pre 2. kapitolu JUDr. Nadežda Vaculíková, PhD.

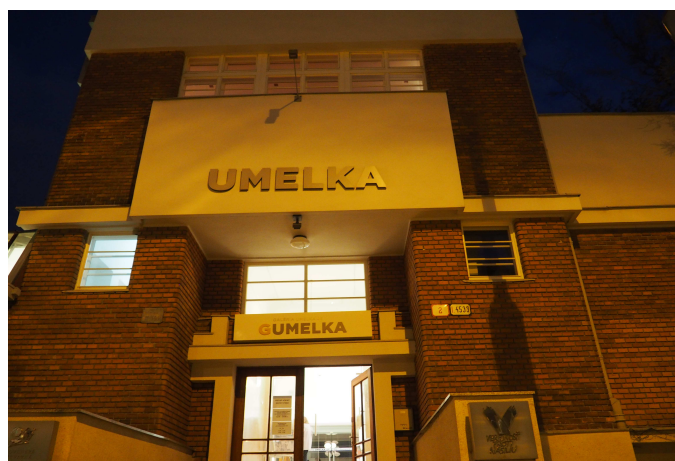
O aktuálnosti knižnej publikácie svedčí fakt, že 2.10.2009 sa na Fakulte zdravotníctva a sociálnej práce Trnavskej univerzity konala historicky prvá konferencia na Slovensku zameraná špecificky na aspekty komunikácie so sluchovo postihnutými v zdravotníctve a aj nasledujúce dve konferencie v r. 2010 (Prešov) a 2011 (Trnava), ktoré vydaniu tejto monografie predchádzali, vo svojich záveroch konštatovali pretrvávanie problému v oblasti vzdelávania zdravotníkov ale aj sociálnych pracovníkov, ktorí sú v našich podmienkach málo pripravení na vysoko kvalitné poskytovanie zdravotnej starostlivosti pacientom so sluchovým postihnutím. Zároveň poukázali na výrazné nedostatky v oblasti poskytovania sociálnych služieb (tlmočenie do posunkového jazyka a pod.) pre osoby s postihnutím sluchu.

Autorkou prvej kapitoly s názvom „Etiológia, klasifikácia porúch sluchu a komunikačný systém osôb so sluchovým postihnutím“ je prof. PaedDr. Darina Tarcsiová, PhD., ktorá na území Slovenskej ale i Českej republiky patrí k renomovaným odborníčkam venujúcim sa pedagogike sluchovo postihnutých. Autorkou druhej kapitoly s názvom „Právne súvislosti zdravotnej starostlivosti o pacienta s postihnutím sluchu“ je Mgr. et Mgr. Silvia Capíková, PhD., z Lekárskej fakulty UK v Bratislave.

Uvedená kapitola je reakciou na prebiehajúcu jurizidáciu medicíny, ktorá priniesla rad právnych nástrojov, ktoré zaručujú aj pacientom so sluchovým postihnutím rovnakú možnosť aktívne participovať na poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Tretia kapitola sa venuje komunikácii so sluchovo postihnutými v zdravotníctve a sociálnej práci. Autorom je doc. PharmDr. Pavol Beňo, CSc., ktorý je sám sluchovo postihnutý. Veľkú časť kapitoly tvoria základné charakteristiky pacientov či klientov so sluchovým postihnutím a špecifiká komunikácie s pacientmi a klientmi so sluchovým postihnutím, bez poznania ktorých by zdravotníci ani sociálni pracovníci nemohli kvalitne a plnohodnotne vykonávať svoju prácu vo vzťahu k pacientovi či klientovi so sluchovým postihnutím. Uvedená publikácia sa snaží zvýšiť povedomie zdravotníckeho personálu o potrebách týchto pacientov, nakoľko sa pomerne často stáva, že medzi pacientom so sluchovým postihnutím a lekárom, či sestrou vzniká komunikačná bariéra. Je odozvou na skúsenosti pacientov či klientov so sluchovým postihnutím, odborníkov z oblasti pedagogiky a sociálnej práce, ako aj skúsenosti z kontaktu s pracovníkmi v zdravotníctve v praxi. Publikácia sa snaží prispieť k postupnému zlepšeniu dostupnosti zdravotnej starostlivosti a sociálnych služieb pre našich sluchovo znevýhodnených spoluobčanov.

Vernisáž našej SP umelkyne Zuzky Botekovej

Dňa 6.4.2016 sa uskutočnila v priestoroch domu Umelka v Bratislave vernisáž umeleckých diel našej sluchovo postihnutej umelkyne Zuzky Botekovej – Augustínovej. Gratulujeme! A našim čitateľom, ktorí sa nemohli tejto vydarenej vernisáže zúčastniť, sme pripravili zopár pekných záberov.

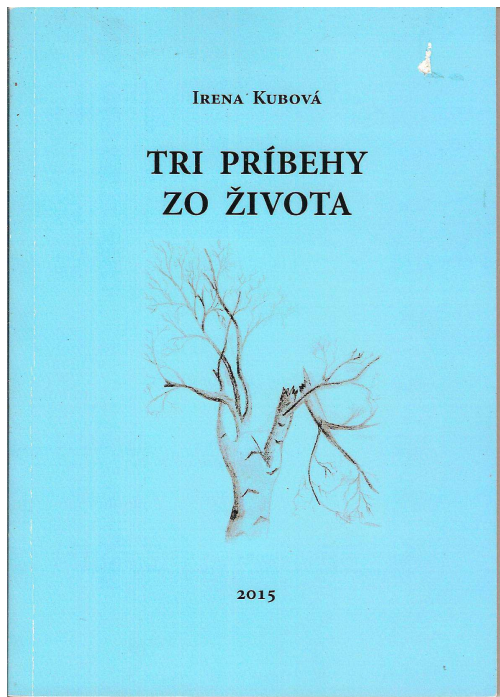
Múdre slová o umení

V každom umení umelec zobrazuje len svoju vlastnú dušu.
Anatole France

Múdre slová

Vytvárame nielen umelecké diela, ale každý z nás i svoj vlastný život – ako vlastný historický román.

Längle

Irena Kubová a jej tvorba

Do redakcie sme prednedávnom dostali milý darček. Knižku Tri príbehy zo života. Kto pozná pána **Dušana Kubu**, sluchovo postihnutého poeta, ktorý vydal už niekoľko knižiek poézie, aj jeho pani **Irena Kubová** sa venuje knižnej tvorbe a tiež jej vychádzajú knižky. Obaja sú členovia Poradensko-rehabilitačného centra sluchovo postihnutých v Skalici.

Príbehy zo života, tri osudy rodín, tri osudy členov týchto rodín. Tu sa naskytuje otázka, čo je to osud. Osudom nazývame zhodu okolností, ktoré pôsobia priaznivo alebo nepriaznivo na niekoho... Jeden príbeh, jeden osud čitateľom teraz v Trnavskom Gongu uverejňujeme.

Zostala takmer bezdomovkyňou

Janko Sloboda a Marienka Fialová boli spolužiaci od prvej triedy základnej školy. Bývali dokonca na rovnakej ulici. Ako deti sa spolu i s ostatnými deťmi z ulice i hrávali,

ale v poslednom ročníku základnej školy si už viac vyjadrovali vzájomné sympatie, ku koncu už bolo priateľstvo, ktoré sa počas ďalšieho štúdia rozvinul v obojstrannú lásku.

Janko študoval na železničnej škole a po jej absolvovaní sa stal výpravcom na železničnej stanici v meste svojho bydliska. Vtedajšia železničná stanica bola takým menším železničným uzlom.

Marienka študovala na ekonomickej škole a po jej skončení dostala miesto v ich meste na vtedajšom miestnom národnom výbore ako účtovníčka.

Nato Janko s Marienkou začali spolu oficiálne chodiť a po roku sa zosobášili. Po svadbe dostal Ján služobný by v blízkosti železničnej stanice, takže to do práce nemal ďaleko. A manželka Mária v peknom počasí chodila do úradu na bicykli. Prešiel rok a manželom Slobodovcom sa narodil syn, ktorého pokrstili na meno Igor.

Manželia Slobodovci sa začali radiť, ako ďalej. Služobný byt sa stal malým. Uvažovali o Igorkovi, že keď bude väčší, bude potrebovať detskú izbu. A prípadné ďalšie deti? Mali šťastie. V meste, ktoré sa vznikom nových závodov rozrastalo, začala výstavba novej ulice. Rozhodli sa stavať. Zobrali si v banke pôžičku, ručiteľov našli u priateľov a mohlo sa stavať.

Keď mal Igorko dva roky, Slobodovci sa sťahovali do vlastného rodinného domu na novej ulici. Domy na novej ulici neboli obyčajné rodinné domčeky, ale boli to priamo vilky. Slobodovci sa takej výstavbe museli prispôsobiť. Takže v ich rodinnej vilke boli v skutočnosti dva byty. Jeden na prízemí, druhý na poschodí.

Pri prvých rokoch splácania pôžičky pomáhali obidve rodiny mladých Slobodovcov. Situácia sa zlepšila po návrate Márie znova do práce po materskej dovolenke. Jánovi a Márii Slobodovcom sa nepodarilo pridať Igorkovi bračeka alebo sestričku do nového domu, a tak Igorko zostal jedináčikom. Po rôznych neúspešných pokusoch to manželia Slobodovci vzdali a zmierili sa s tým. Preto sa začali venovať Igorkovi o to viac.

Nie, rodičia sa nesnažili Igorka ako jedináčika hýčkať, ale starali sa o to, aby mu nič nechýbalo. Keď občas prišla na Igorka reč, mamička odpovedala, že veď majú len jeho.

Keď mali tri roky, mamička cestou do úradu ho odprevádzala do škôlky a to po celú dobu jeho dochádzky. Od štvrtej triedy Základnej školy začal navštevovať základnú umeleckú školu v predmete hra na gitaru. Lásku a starostlivosť svojich odmeňoval vzorným správaním a výborným prospechom v učení. Na rozdiel od otecka v deviatej triede ešte nemal kamarátku, hoci dievčatá obdivovali jeho spev sprevádzaný na gitare.

Základnú školu ukončil Igor so samými jednotkami a bez prijímacích skúšok bol prijatý na gymnázium. Na gymnázium išiel študovať preto, lebo chcel potom študovať na aj na vysokej škole. Z Igora Slobodu sa stal gymnazista Igor Sloboda, vysoký švárny mládenec, na ktorého mohli byť rodičia právom pyšní. A aj boli.

Igorovým rodičom sa už podarilo pôžičku splatiť a tak začali šetriť na auto. Vzniknutá ulica, na ktorej teraz bývali, nielen že bola nová, ale pomenovali ju ako Nová ulica. Okrem tejto Novej ulice vznikali aj nové bytové jednotky pre zamestnancov novovzniknutých závodov v meste. Prišli do mesta takto celé nové rodiny. Nové bytové domy pre zamestnancov vzniknutých závodov boli postavené oproti Novej ulici, ale na druhej strane hlavnej cesty. A táto blízka vzdialenosť zohrala v Igorovom živote významnú úlohu. Keď začal nový školský rok, Igor už bol v tretej triede gymnázia. Do ich triedy pribudla nová žiačka. Volala sa Alena Luknárová. Pekná štíhla študentka strednej postavy. Hoci Igor predtým nepozeral po dievčatách, novú spolužiačku si všimol. Zdalo sa mu, že aj ona cestoval do gymnázia z jeho mesta. Ale bol si istý, že ju predtým v meste nevidel. Igor bol predsedom triedy, preto mu patrilo novú spolužiačku privítať. Keď sa tak stalo, trocha sa mu rozbúchalo srdce.

Igor rýchlo zistil, že majú v ich meste spoločnú cestu od vlaku domov. Igor si ju začal viac všímať. Zo začiatku išli spolu domov od vlaku, neskôr ju už sprevádzal aj ráno k vlaku, aj v okresnom meste od vlaku do školy. Jednoducho povedané, Igor sa do Alenky zaľúbil. A Alenke to nebolo nepríjemné, lebo jeho náklonnosť opätovkala.

Ono sa vraví, že študentská láska je na zajačom chvoste. Ako však vidíme, nemusí to byť pravidlo. Igor a Alenka vystupovali spolu na školských oslavách i na oslavách v ich meste. Alenka recitovala, Igor hral na gitare a spieval. Spolužiačky Igora Alenke aj závideli. A jej sa to páčilo.

Cez jarné prázdniny sa uskutočnil pre tretí ročník lyžiarsky kurz. Samozrejme, že Igor okrem lyžiarskych potrieb vzal so sebou aj svoju gitaru. Celý výcvik sa staral o bezpečnosť Alenky, po večeroch na chate rozveseľovali ostatných spevom pri akordoch gitary. Vzájomný vzťah Alenky a Igora sa zatiaľ obmedzil na občasné prechádzky, spoločné návštevy kina a ostatných kultúrnych podujatí, alebo posedení v parku. Boli si vedomí zodpovednosti za výsledky v štúdiu. Ved' obaja hodlali študovať ďalej na vysokej škole. Igor plánoval študovať na technike stavebného inžinierstva, Alenka na pedagogickej fakulte slovenský a nemecký jazyk. Alenka a Igor sa výborne učili. Tretí ročník skončili s vyznamenaním. Rovnako s vyznamenaním aj zmaturovali. Alenka dokonca so samými jednotkami. Prijímacie skúšky na vysoké školy zložili a tak si mohli bezstarostne užívať prázdniny. Alenka na severnom Slovensku u rodiny. U tejto rodiny strávila prvý mesiac prázdnin. Nakoľko Igorových rodičov už poznáme, zoznámime sa trochu s rodinou Alenky.

Keď v meste postavili pobočku závodu v Rybárpoli, okrem iných prišla do mesta aj rodina Luknárovcov. Prišli s dvomi deťmi, Alenkou a Slavomírom. Otec, pán Luknár pracoval v závode ako majster, pani Luknárová začala v meste pracovať ako predavačka bielizne a látok. Alenkin brat sa učil za automechanika. Alenka a Igor si druhý mesiac užívali spolu. Ale ako pesnička má svoj koniec, tak aj prázdniny sa skončili a na záver septembra každý nastúpil na svoju vysokú školu. Igor v hlavnom meste, Alenka v budúcom sídle kraja, kde otvorili pedagogickú fakultu Univerzity Komenského. Tak sa ich cesty načas rozišli, ale vzťah sa naopak upevnil. Keď sa potom doma zišli, boli si vzácnejší.

Ten rok, do ktorého v mojom rozprávaní vstúpime, bol pre rodinu Slobodovcov niekoľkonásobne významný. Od 1. januára otec Ján sa stal náčelníkom železničnej stanice. Potom si urobil vodičský kurz na osobný automobil a pri Igorovej návšteve doma to odporučil aj synovi Igorovi, ktorému kurz aj zaplatil. V lete Igor aj Alenka promovali a krátko po promócii Igor a Alenka uzavreli manželstvo, pričom k promócii i manželstvu dostali od Igorových rodičov spoločne novučičké osobné auto. **(pokračovanie v májovom čísle TG)**

